

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 6228/2021
07.04.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у правној ствари тужиље Народне банке Србије, Београд, чији је пуномоћник Сања Синадиновић, адвокат из ..., против тужене АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Цветковић, адвокат из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 74/21 од 22.03.2021. године, у седници одржаној дана 07.04.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ ревизија тужене.

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж 74/21 од 22.03.2021. године у ставу другом изреке тако што се **ОДБИЈА** тужбени захтев да се обавезе тужена АА да тужиљи Народној банци Србије на име обрачунате затезне камате на исплаћена средства – отпремнине, исплати износ од 424.145,90 динара са законском затезном каматом од 11.04.2016. године до коначне исплате у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде, под претњом принудног извршења.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужиља да туженој на име трошкова другостепеног поступка исплати 35.250,00 динара у року од 15 дана по пријему пресуде.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова првостепеног поступка.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу П 843/20 од 17.09.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и обавезана тужена да тужиљи надокнади материјалну штету у износу од 616.342,70 динара по основу обрачунате затезне камате (на исплаћена средства отпремнине) за период од 21.12.2012. године као дана враћања АА на

рад у Народну банку Србије (дан закључења уговора о раду) па до дана подношења тужбе 14.04.2016. године са законском затезном каматом од 11.04.2016. године па до исплате у року од 15 дана од дана пријема правноснажне пресуде под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 74/21 од 22.03.2021. године, ставом првим изреке, укинута је пресуда Основног суда у Крушевцу П 843/20 од 17.09.2020. године. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име обрачунате затезне камате на исплаћена средства отпремнине исплати износ од 424.145,90 динара са законском затезном каматом почев од 11.04.2016. године до коначне исплате у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље према туженој а на име обрачунате затезне камате на плаћена средства отпремнине преко износа из става другог за износ од још 192.178,80 динара са законском затезном каматом од 11.04.2016. године па до коначне исплате. Ставом четвртим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду применом члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20) Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужене основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужена је била запослена код тужиље на неодређено време. Дана 08.09.2009. године, тужена је добила отказ и престао јој радни однос. Против тог решења покренула је судски поступак. Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 1050/11 од 16.01.2012. године поништено је решење о престанку радног односа и тужена је враћена на рад. Дана 21.12.2012. године тужена је са тужиљом закључила уговор о уређењу међусобних права и одговорности. Приликом давања отказа туженој је исплаћена отпремнина у укупном износу од 1.142.386,83 динара. Исплата је извршена дана 09.09.2009. године. Тужена је покренула и судски поступак ради исплате неисплаћене зараде за време док није била у радном односу. Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 2010/14 од 30.04.2015. године туженој је усвојен тужбени захтев и тужиља обавезана на исплату неисплаћене зараде као и исплату припадајућих доприноса. Приликом исплате неисплаћене зараде тужиља је извршила пребијање већ раније исплаћене отпремнине у висини од 1.142.386,03 динара и од укупног износа који је требала тужиља да исплати туженој на име неисплаћене зараде, од 2.011.936,96 динара одбијен је износ раније исплаћене отпремнине. Тужиља је исплату извршила дана 05.06.2015. године. Истог дана туженој је достављен допис да је потребно да тужиљи исплати и законску затезну камату обрачунату на име исплаћене отпремнине и то за период од када је тужена враћена на рад 21.12.2012. године јер је од тада иста несавесна. Тужиља потражује материјалну штету у висини од 616.342,70 динара по основу обрачунате затезне камате (исплаћена средства отпремнине) за период од 21.12.2012.

године као дана враћања тужене на рад па до 11.06.2016. године, а од тада и законску затезну камату на тражени износ, до исплате. Међу странкама је споран основ потраживања.

Првостепени суд је сходно чл. 210. и 214. ЗОО усвојио тужбени захтев налазећи да је тужена несавесна од 21.12.2012. године када је враћена на посао јер је знала да треба да врати отпремнину. Међутим, то није учинила па сходно томе има обавезу да плати камату на отпремнину која је пребијена са исплатом главног дуга.

Другостепени суд је након отворене расправе закључио да је тужбени захтев тужиље делимично основан и то за период од 10.04.2013. године. Ово из разлога што су овде у питању повремена давања по члану 372. став 1. ЗОО а таква потраживања застаревају за три године. Тужба је поднета 11.04.2016. године, што значи да је потраживање за период од три године пре подношења тужбе тј. потраживања за период од 21.12.2012. године па до 10.04.2013. године застарело. Стога је тужбени захтев за тај период, а за износ од 192.178,80 динара одбио док је у преосталом делу усвојио тужбени захтев тј. за износ од 424.145,90 динара.

По оцени Врховног касационог суда, овакво становиште нижестепених судова у погледу основаности захтева тужиље није прихватљиво. Ово из разлога што је тужена добила отказ уговора о раду кривицом тужиље. Решење о отказу је поништено, а тужена је враћена на рад. Туженој је по основу отказа исплаћена отпремнина. Иста није крива за добијање отказа нити за исплату отпремнине. Даље, према члану 336. ЗОО прописано је да дужник може пребити потраживање које има према повериоцу са оним што овај поверилац потражује од њега, ако оба потраживања гласе на новац или друге заменљиве ствари истог рода и исте кавоће и ако су оба доспела. У овом случају оба потраживања, која су новчане природе, су била доспела. Тужиља је сходно цитираном пропису извршила обрачун и пребијање са неисплаћеном зарадом. При оваквој ситуацији, не може се тужиља позивати на наводну несавесност тужене а сама је поступила несавесно. Тужена је враћена на рад 21.12.2012. године али је касније добила пресуду за исплату неисплаћене зараде. Тужиља врши исплату неисплаћене зараде али истовремено врши и компензацију за исплаћену отпремнину. Исплата је извршена 05.06.2015. године. Све то указује на очигледну неоснованост тужбе. Исплатом неисплаћене зараде и компензацијом са раније исплаћеном отпремнином потраживања су угашена, па сходно томе тужиља нема право потраживати тражени износ по основу обрачуна камате.

Имајући у виду напред изнето, Врховни касациони суд је на основу члана 416. став 1. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Одлука о трошковима поступка донета је на основу чл. 154, 155. и 165. став 2. ЗПП. Тужена је успела у спору па јој суд на име трошкова другостепеног поступка досуђује износ од 35.250,00 динара које трошкове је пуномоћник тужене на рочишту пред другостепеним судом тражио и определио а исти се односе на стручни састав жалбе 22.500,00 динара и заступања на рочишту 22.03.2021. године износ од 12.750,00 динара. Остале трошкове Врховни касациони суд није признао из разлога што пуномоћник тужене

исте није определио по висини и врсти а што је прописано чланом 163. став 2. ЗПП. Нејасно је за колики број одржаних и неодржаних рочишта се потражују трошкови, за колико поднесака а нису ни опредељени трошкови за стручни састав ревизије и таксе. Сходно свему томе одлучено је као у ставу другом, трећем и четвртом изреке.

**Председник већа-судија
др Драгиша Б. Слијепчевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић